

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION

Bryssel den 6.11.2007
KOM(2007) 681 slutlig

RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN

enligt artikel 11 i rådets rambeslut av den 13 juni 2002 om bekämpande av terrorism

{SEK(2007) 1463}

RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN

enligt artikel 11 i rådets rambeslut av den 13 juni 2002 om bekämpande av terrorism

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

1.	BAKGRUND	3
1.1.	Rådets rambeslut av den 13 juni 2002 om bekämpande av terrorism.....	3
1.2.	Den första rapporten.....	3
1.3.	Den här rapporten.....	3
2.	METODER OCH KRITERIER FÖR UTVÄRDERINGEN AV RAMBESLUTET ..	4
3.	BEDÖMNING	4
3.1.	Medlemsstater som utvärderas för första gången.....	4
3.2.	Medlemsstater som utvärderas för andra gången.....	6
4.	SLUTSATS	9

1. BAKGRUND

1.1. Rådets rambeslut av den 13 juni 2002 om bekämpande av terrorism

Rådets rambeslut av den 13 juni 2002 om bekämpande av terrorism¹ (nedan ”rambeslutet”) är ett centralt verktyg i kampen mot terrorism.

I rambeslutet harmoniseras alla medlemsstaters definitioner på terroristbrott så att man med utgångspunkt i hur grovt brottet är kan fastställa en straffskala och påföljder för juridiska och fysiska personer som utfört eller är ansvariga för sådana brott. Rambeslutet innehåller även regler om jurisdiktion för att säkerställa att terroristbrottet kan bli föremål för en effektiv lagföring. Rambeslutet innehåller även särskilda åtgärder för offer för terroristbrott, som ju är särskilt sårbara.

1.2. Den första rapporten

Enligt artikel 11 i rambeslutet ska kommissionen utarbeta en skriftlig rapport om de åtgärder som medlemsstaterna har vidtagit för att följa rambeslutet.

Enligt artikeln antogs den 8 juni 2004 en rapport från kommissionen² och ett internt arbetsdokument³ från kommissionen.

Eftersom kommissionen inte hade fått några uppgifter från Luxemburg och Nederländerna och inga närmare upplysningar från Grekland var de medlemsstater som utvärderades Belgien, Danmark, Finland, Frankrike, Irland, Italien, Portugal, Spanien, Storbritannien Sverige, Tyskland och Österrike.

Rådet antog den 25–26 oktober 2004 svaret på kommissionens rapport⁴ och beslutade att

- uppmana de medlemsstater som ännu inte fullt ut genomfört rambeslutet att göra detta snarast och lämna upplysningar om hur långt arbetet kommit.
- uppmana de berörda medlemsstaterna att lämna ytterligare upplysningar som efterfrågas i kommissionens rapport, samt
- uppmana de nya medlemsstaterna att lämna upplysningar om hur de genomfört rambeslutet.

Upplysningarna skulle ha lämnats till rådet och kommissionen senast den 31 december 2004.

1.3. Den här rapporten

Alla medlemsstaterna hade lämnat upplysningar till kommissionen före fristens utgång den 31 december 2006. Den här rapporten visar alltså hur införlivandet såg ut det datumet och bygger på lagstiftning som lämnats till kommissionen vid den tidpunkten⁵. Rapporten har utarbetats med hänsyn till alla upplysningar som lämnats till kommissionen om det fortsatta genomförandet av rambeslutet efter den första rapporten, inklusive vissa medlemsstaters

---

1 EGT L 164, 22.6.2002, s. 3.

2 Rapport från kommissionen enligt artikel 11 i rådets rambeslut av den 13 juni 2002 om bekämpande av terrorism (KOM(2004) 409 slutlig, 8.6.2004).

3 Internt arbetsdokument i bilaga till kommissionens rapport enligt artikel 11 i rådets rambeslut av den 13 juni 2002 om bekämpande av terrorism, SEK(2004) 644, 8.6.2004 (ej på svenska).

4 Rådets dokument 11687/2/04 REV 2 DROIPEN 40, 12.10.2004.

5 Med undantag för ikraftträdande eller framsteg med sådana relevanta ändringar eller förslag som redan tidigare anmälts till kommissionen. Rapporten beaktar därför ikraftträdandet av Estlands ändringar i strafflagen den 15 mars 2007 och Cyperns lagförslag ”2006 Terrorism and related matters Bill” som överlämnats till representanthuset för godkännande.

yttranden om omfattningen på genomförandet och om mottagandet av den första rapporten. Ett arbetsdokument från kommissionen som hör ihop med denna rapport innehåller en utförlig analys av nationella åtgärder som vidtagits för att följa rambeslutet samt en tabell som visar de nationella bestämmelser som införlivandet av var och en av artiklarna; tabellen bygger på de uppgifter som lämnats till kommissionen.

2. METODER OCH KRITERIER FÖR UTVÄRDERINGEN AV RAMBESLUTET

Den här rapporten har utarbetats med hjälp av samma utvärderingskriterier som beskrevs och tillämpades i den första rapporten⁶.

Också bakgrunden till utvärderingen är i stort sett densamma som beskrevs i den första utvärderingsrapporten⁷. Däremot måste hänsyn tas till att utvärderingen påverkas av den tidigare utvärderingsrapporten. I den här rapporten skiljer vi medlemsstater som redan utvärderats i den tidigare rapporten från de medlemsstater som utvärderas för första gången. De förstnämnda utvärderas med hjälp av upplysningarna i den tidigare rapporten och de ytterligare upplysningar de lämnat. De sistnämnda kräver en fullständig utvärdering. Men också den här utvärderingen följer och bygger på de tolkningar av rambeslutet som beskrevs i den tidigare rapporten, och hänvisar ofta till beslutet.

När det gäller artikel 1.2 i rambeslutet erinrar kommissionen om att insatser mot terrorism såsom genomförande av lagstiftning måste tillämpas med full respekt för grundläggande mänskliga rättigheter och rättstatsprincipen. Kommissionen kommer att fortsätta att ägna särskild uppmärksamhet åt denna aspekt. Ju bättre säkerhet EU och medlemsstaterna kan lämna för att de följer de grundläggande mänskliga rättigheterna i genomförandet av EU-lagstiftningen, desto bättre möjligheter har EU att göra goda framsteg i kampen mot terrorism.

3. BEDÖMNING

3.1. Medlemsstater som utvärderas för första gången

De medlemsstater som bedöms för första gången omfattar dem som var medlemmar av EU före utvidgningen den 1 maj 2004 men som inte utvärderades i samband med den första rapporten (Grekland, Luxemburg och Nederländerna)⁸ samt övriga medlemsstater som anslöt sig till EU den 1 maj 2004. Få medlemsstater har i tid skickat över samtliga relevanta genomförandebestämmelser till kommissionen. Bedömningen och slutsatserna grundas därför i vissa fall på ofullständiga uppgifter. Efter bedömning av de upplysningar som lämnats av dessa tretton medlemsstater kan följande sägas om genomförandet av rambeslutet:

Artikel 1: Artikel 1 genomfördes korrekt och terroristbrott angavs som en egen brottstyp i Estland, Grekland, Lettland, Malta, Nederländerna, Slovakien, Tjeckien och Ungern. Cypern håller på att ändra sin lagstiftning i denna riktning. I de andra medlemsstater rapporten omfattar väcker tekniken för att definiera terroristbrott vissa tvivel: Luxemburg har ingen

---

6 Rapport från kommissionen enligt artikel 11 i rådets rambeslut av den 13 juni 2002 om bekämpande av terrorism (KOM(2004) 409 slutlig, 8.6.2004, s. 4-5.

7 Rapport från kommissionen enligt artikel 11 i rådets rambeslut av den 13 juni 2002 om bekämpande av terrorism (KOM(2004) 409 slutlig, 8.6.2004, s. 4-5.

8 Jfr s. 4 i kommissionens interna arbetsdokument i bilagan till kommissionens rapport enligt artikel 11 i rådets rambeslut av den 13 juni 2002 om bekämpande av terrorism (SEK(2004) 688), nedan kallad första utvärderingsrapporten (internt arbetsdokument). Luxemburg och Nederländerna lämnade inga upplysningar och Grekland begränsade sig till ett uttalande om att rambeslutet redan införlivats med det nationella rättssystemet utan att lämna ytterligare upplysningar eller överlämna några bestämmelser.

särskild kategori för terroristbrott. Slovenien har bara en allmän definition på terroristbrott. Litauen tycks sakna en uttömmande definition och Polen definierar bara terroristuppsåt. Vidare tycks Litauen, Polen och Slovenien sakna bestämmelser som antingen kopplar samman dessa allmänna brottsbeskrivningar med definitionerna på terrorism eller beskriver dem som terroristbrott om terroristuppsåt förelegat.

Artikel 2: Den här artikeln har genomförts korrekt genom att man infört särskilda bestämmelser som separat kriminaliserar terroristhandlingar som begåtts i samband med terroristgrupper i Estland, Grekland, Luxemburg, Malta, Nederländerna, Polen och Slovakien. Det cypriotiska lagförslaget inför liknande konkreta bestämmelser. Litauen använder en blandad metod där allmänna bestämmelser om brottsliga sammanslutningar kompletterar den begränsade räckvidden på de bestämmelser som särskilt avser terroristgrupper. Bestämmelsen tycks dock inte omfatta det faktum att leda en terroristgrupp. Inte heller i Ungern är det straffbelagt att leda en terroristgrupp. I Tjeckien är inte själva terroristgrupperna och inte heller att leda eller delta i deras verksamhet belagt med särskilt straff – medan däremot medhjälp till terroristbrott är straffbart. I Lettland är ledande av en terroristgrupp straffbart medan deltagande enbart tycks kunna leda till straff om det kan länkas till vissa terroristbrott. Båda länderna förlitar sig på allmänna bestämmelser som straffbelägger deltagande i kriminella sammanslutningar eller organisationer. Inte heller tycks den slovenska lagstiftningen innehålla några särskilda bestämmelser om terroristgrupper – man anser nämligen att begreppet ingår i det bredare begreppet ”kriminella sammanslutningar”.

Artikel 3: Artikeln om terroristbrott har bara genomförts fullt ut i Grekland, Malta och Nederländerna. Cypern håller fortfarande på att omarbeta sin lagstiftning. Övriga medlemsstater kommer i vissa fall att kunna nå liknande resultat genom att behandla den här typen av brott som samverkan med terrorgrupper eller deltagande i givna terroristbrott, och därmed delvis följa skyldigheterna enligt denna artikel.

Artikel 4: Estland, Grekland, Lettland, Litauen, Malta, Nederländerna, Polen, Slovakien, Slovenien, Tjeckien och Ungern hänvisar till allmänna regler om medverkan och försök som gör att de indirekt kan följa artikeln. Därutöver har Estland, Litauen, Malta, Tjeckien och Ungern antagit särskilda bestämmelser om terrorism. I Cypern kommer ändringarna att koppla de allmänna reglerna om medverkan och försök till terroristuppsåt.

Artikel 5: Det är bara det cypriotiska lagförslaget som uttryckligen hänvisar till utlämning för terroristbrott, men alla medlemsstater tycks uppfylla villkoren i artikel 5.1 där det sägs att varje medlemsstat ska vidta de åtgärder som är nödvändiga för att de brott som anges i artiklarna 1-4 ska beläggas med effektiva, proportionella och avskräckande straffrättsliga påföljder, som kan medföra utlämning. Estland, Grekland, Luxemburg, Malta, Nederländerna, Polen och Ungern, har genomfört artikel 5.2 på ett lämpligt sätt. Även det cypriotiska lagförslaget uppfyller kraven. Däremot har de andra medlemsstater som utvärderas inte infört särskilda bestämmelser om försvårande omständigheter eller angivit några likvärdiga allmänna brott som skulle göra det möjligt att jämföra straffskalorna och därmed hur långt kraven genomförts. När det gäller deltagande i terroristgrupper har alla medlemsstater utom Slovenien genomfört eller kommer att genomföra artikel 5.3 på ett lämpligt sätt. Bestämmelsen om att leda en terroristgrupp har genomförts korrekt av de flesta medlemsstaterna. Slovenien och Ungern har dock inte följt minimikraven för påföljderna och Grekland och Polen har valt en bestämmelse som visserligen inte utesluter frihetsstraff på högst femton år, men inte heller garanterar detta.

Artikel 6: De särskilda förmildrande omständigheter som under vissa omständigheter kan vägas in vid viktningen av straff för terroristbrott enligt den här artikeln har tillämpats bara av Grekland, Luxemburg och Ungern och kommer att tillämpas i Cypern så snart

lagstiftningsförfarandet avslutats. Estland, Lettland, Litauen, Polen, Slovakien, Slovenien och Tjeckien hänvisar till mer allmänna bestämmelser om förmildrande omständigheter, medan övriga berörda medlemsstater inte har nämnt några särskilda åtgärder för att genomföra denna frivilliga bestämmelse.

Artikel 7: Lettland, Slovakien och Tjeckien har inga bestämmelser om juridiska personers ansvar för terroristbrott enligt artikel 7.1 och Luxemburg har inte överlämnat relevanta bestämmelser. Övriga medlemsstater som utvärderats har genomfört artikel 7.1 korrekt. I många länder går bestämmelserna längre än minimikravet i rambeslutet, antingen genom att mer än ett kriterium fastställts eller genom att bredare kriterier används. Bara Grekland, Litauen, Malta, Polen, Slovenien och Ungern har lämnat in bestämmelser som uttryckligen genomför artikel 7.2, inklusive om sådana brister i övervakning eller kontroll som kan leda till ansvar för juridiska personer. I vissa andra medlemsstater kan punkten tolkas vidare. Punkt 3 fastställer att juridiska personers ansvar inte utesluter lagföring av de fysiska personer som är gärningsmän. Denna punkt har genomförts korrekt i Cypern, Estland, Lettland, Litauen, Nederländerna och Slovenien.

Artikel 8: Alla medlemsstater utom Luxemburg, Slovakien och Tjeckien har lämnat in uppgifter om lagstiftning, eller förslag till lagstiftning, om ansvar för juridiska personer i enlighet med minimikraven i artikel 8 om bötesstraff eller administrativa avgifter. Lettland kan dock inte genomföra artikel 8 eftersom man inte genomfört artikel 7 korrekt. De flesta medlemsstaterna tillämpar också alla eller vissa av de fakultativa påföljder som bestämmelsen avser och vissa har infört andra påföljder som inte nämns i rambeslutet.

Artikel 9: Samtliga medlemsstater kommer troligtvis att kunna följa denna artikel vad beträffar tillämpningen av territorialitetsprincipen i artiklarna 9.1 a, 9.1 b och 9.4. Flertalet medlemsstater har också eller kommer att införa bestämmelser om extraterritoriell domsrätt som i skiftande omfattning täcker de aktiva och passiva personaltetsprinciperna (artikel 9.1 c och 9.1 e). Artikel 9.1 d har dock bara uttryckligen införlivats i Malta. Nederländerna och Slovenien hänvisar till bestämmelser som delvis omfattar punkten. Artikel 9.3 har uttryckligen genomförts i Estland, Luxemburg, Malta, Nederländerna, Slovakien och Slovenien. Klausulerna om universell behörighet i lagstiftningen i Grekland, Litauen, Polen, Slovakien och Slovenien liksom i det cypriotiska lagförslaget kan ge dessa medlemsstater möjlighet att åtminstone delvis uppfylla kraven i artikel 9.1 och 9.3 trots avsaknaden av uttryckliga genomförandebestämmelser. Litauen har delvis genomfört artikel 9.2 men ingen av de övriga medlemsstaterna tycks i nationell rätt ha infört kriterier för att lösa sådana behörighetskonflikter som bestämmelserna avser.

Artikel 10: Bara Estland, Polen och Slovakien hänvisar till särskilda artiklar som genomför principen om allmänt åtal medan det är troligt att terroristbrott i alla medlemsstater behandlas som allmänna brott när det gäller förundersökning och åtal. Bara Estland och Slovenien har lämnat in konkreta bestämmelser om sådant stöd till brottsoffrens familjer som avses i artikel 10.2.

3.2. Medlemsstater som utvärderas för andra gången

Artikel 1: I den första utvärderingsrapporten sades att Belgien, Danmark, Finland, Frankrike, Portugal, Spanien, Sverige och Österrike hade genomfört artikel 1 korrekt eftersom de infört en särskild brottsbeskrivning för terroristbrott, medan Irland höll på att anta lagstiftning i denna riktning. I rapporten sades att Italien och Storbritannien bara lagstiftat om ett begränsat antal terroristbrott och därefter använder de allmänna brottsbeskrivningarna i förening med terroristuppsåt som försvårande omständighet (Italien) eller i förening med en allmän

definition av terrorism (Storbritannien). Rapporten drog slutsatsen att den tyska lagstiftningen inte uppfyllde villkoren i rambeslutet⁹.

Ytterligare upplysningar från medlemsstaterna gör nu att kommissionen kan notera att artikel 1 i högre grad genomförts. Inga av de åtaganden som inlämnats skingrar dock helt kommissionens tvivel i den tidigare rapporten. Bara bestämmelserna på Irland – som nu har trätt i kraft – visar att den nationella rätten i landet är förenlig med artikel 1.

Artikel 2: I den första utvärderingsrapporten sades att de flesta medlemsstater har eller kommer att införa lagstiftning som separat kriminaliserar terroristhandlingar som begåtts i samband med terroristgrupper. Det är bara Sverige och Danmark som terroristgrupper och att leda eller delta i deras verksamhet inte särskilt straffbeläggs, även om de som begår sådana gärningar i vissa fall kan bestraffas som gärningsmän eller medverkande till det aktuella terroristbrottet¹⁰.

Kommissionen vill klargöra att Sverige visserligen inte särskilt straffbelägger att leda en terroristgrupp och delta i dess verksamheter, men att sådana beteenden istället omfattas av de bredare bestämmelserna om försök, förberedelse, anstiftan och medverkan som ger möjlighet att åtala både ledare och deltagare i terroristgrupper. När det gäller Danmark anser kommissionen att de särskilda bestämmelserna om bistånd till terroristgrupper, snarare än de allmänna bestämmelserna om medverkan också skulle kunna omfatta de beteenden som ska straffbeläggas enligt artikel 2.2. Att Sverige saknar en särskild brottsbeskrivning för samverkan med terroristgrupper och att såväl Sverige som Danmark saknar brottsbeskrivningar för ledande av terroristgrupper innebär inte automatiskt att rambeslutets syften inte är uppnådda. Däremot kan det störa rättsaktens systematiska och politiska resultat och försvåra genomförandet av övriga sammanhängande bestämmelser. Av den anledningen anser kommissionen fortfarande att Sverige och Danmark inte helt har genomfört artikel 2.

Artikel 3: Enligt den här bestämmelsen ska medlemsstaterna även straffbelägga vissa beteenden med anknytning till terroristverksamhet. I den första utvärderingsrapporten konstaterades att bara Finland, Frankrike, Portugal och Spanien tycktes helt ha följt kraven i artikeln. Vidare noterades att Irland borde kunna följa kraven när den nya lagstiftningen trätt i kraft. Övriga medlemsstater hade bara delvis genomfört artikeln¹¹.

Italien, Sverige och Österrike har liksom Belgien och Danmark lämnat ytterligare upplysningar om hur bestämmelsen genomförts. Det är dock bara Danmark som kunnat visa att artikel 3 i rambeslutet full ut genomförts i den nationella lagstiftningen.

Artikel 4: I den första utvärderingsrapporten drogs slutsatsen¹² att bara en del medlemsstater har särskilda bestämmelser i detta avseende. Det förefaller emellertid som om de, genom att tillämpa allmänna regler om medverkan och försök, indirekt kan följa artikeln, under förutsättning att de föregående artiklarna har genomförts fullständigt. Vissa problem kvarstår när det gäller försöksbegreppet i Frankrike och Belgien samt Portugal.

Artikel 5: I den första utvärderingen uppgavs att alla medlemsstater skulle vara i stånd att uppfylla kraven i artikel 5.1 i rambeslutet. Enligt punkt 1 ska medlemsstaterna vidta de åtgärder som är nödvändiga för att de brott som anges i artiklarna 1-4 ska beläggas med

---

9 Se första utvärderingsrapporten (sammanfattning), s. 7.

10 Se första utvärderingsrapporten (sammanfattning) s. 6.

11 Se första utvärderingsrapporten (sammanfattning) s. 6.

12 Se första utvärderingsrapporten (sammanfattning), s. 6 i Rapport från kommissionen enligt artikel 11 i rådets rambeslut av den 13 juni 2002 om bekämpande av terrorism (KOM(2004) 409 slutlig av den 8 juni 2004, nedan kallad ”första utvärderingsrapporten”.

effektiva, proportionella och avskräckande straffrättsliga påföljder, som kan medföra utlämning¹³.

Belgien, Danmark, Finland, Frankrike, Italien, Portugal, Sverige och Österrike har genomfört artikel 5.2 korrekt¹⁴. Trots kompletterande upplysningar från medlemsstaterna kan detsamma ännu inte sägas om Irland, Spanien, Storbritannien och Tyskland.

När det gäller artikel 5.3 om att leda en terroristgrupp hade enligt den första utvärderingsrapporten Belgien, Tyskland, Irland, Italien, Portugal, Storbritannien och Österrike följt eller skulle följa rambeslutet. Den nationella lagstiftningen i Danmark, Frankrike och Sverige följde bara delvis bestämmelsen. I Spanien hade bestämmelsen bara genomförts med avseende på ledande av terroristgrupper som bara hotar att genomföra terrordåd¹⁵. Det kan nu konstateras att också Frankrike helt genomfört artikeln.

När det gäller deltagande i en terroristgrupps verksamhet sades i den första utvärderingsrapporten att Belgien, Finland, Frankrike, Irland, Portugal, Spanien, Storbritannien och Österrike genomfört bestämmelsen korrekt, och att den delvis genomförts i Danmark, Italien, Sverige och Tyskland¹⁶. Inga av de sistnämnda länderna har dock lämnat några ytterligare upplysningar som övertygat kommissionen om att bestämmelsen nu genomförts till fullo.

Artikel 6: Inga ytterligare kommentarer har lämnats om artikel 6. Därför utgår kommissionen från att det fortfarande bara är Frankrike, Italien, Portugal, Spanien, Tyskland och Österrike som har bestämmelser om de särskilda omständigheter som avses i artikeln, och att övriga medlemsstater inte vidtagit några åtgärder för att genomföra denna fakultativa bestämmelse¹⁷.

Artikel 7: I den första utvärderingsrapporten sades att Belgien, Danmark, Finland, Frankrike, Tyskland, Irland, Italien och Portugal har eller kommer, när lagstiftningsprocessen är avslutad, att ha lagstiftning som gör det möjligt att hålla juridiska personer ansvariga för terroristbrott. Av dem har dock bara Finland, Irland, Italien och Portugal lämnat tillräckliga upplysningar för att kommissionen ska kunna anse att också punkt 2 genomförts¹⁸.

Med hänsyn till de nya kommentarerna och upplysningarna om genomförandebestämmelser anser kommissionen nu att också Österrikes och Sveriges bestämmelser är förenliga med artikel 7.1. Därmed är det bara Spanien och Storbritannien som ännu inte genomfört artikeln. Ytterligare information som bekräftar genomförandet av artikel 7.2 i rambeslutet har också lämnats av Belgien, Danmark och Österrike.

Artikel 8: I den första utvärderingsrapporten sades att Belgien, Danmark, Finland, Frankrike, Italien, Portugal och Tyskland uppfyllde minimikraven i artikel 8 på bötesstraff eller administrativa avgifter för juridiska personer¹⁹. Nu kan även Sverige och Österrike läggas till de medlemsstater vars lagstiftning uppfyller kraven i artikel 8.

Artikel 9: I den första utvärderingsrapporten gjordes antagandet att samtliga medlemsstater troligtvis skulle kunna följa denna artikel vad beträffar tillämpningen av territorialitetsprincipen i artiklarna 9.1 a, 9.1 b och 9.4, en princip som ju ligger till grunden

---

13 Se sammanfattningen på s. 6 i första utvärderingsrapporten,.

14 Se sammanfattningen på s. 6 i första utvärderingsrapporten,.

15 Se s. 22 och 23 i första utvärderingsrapporten (kommissionens interna arbetsdokument).

16 Se s. 22 och 23 i första utvärderingsrapporten (kommissionens interna arbetsdokument).

17 Se sammanfattningen på s. 6 i första utvärderingsrapporten.

18 Se s. 30 i första utvärderingsrapporten (kommissionens interna arbetsdokument).

19 Se s. 30 i första utvärderingsrapporten (kommissionens interna arbetsdokument).

för den straffrättsliga behörigheten²⁰. Belgien, Danmark, Finland, Frankrike, Irland, Italien, Portugal, Spanien, Sverige, Storbritannien, Tyskland och Österrike har bestämmelser som i olika måtto täcker den aktiva personalitetsprincipen i artikel 9.1 c, även om vissa bestämmelser inte omfattar personer som bara är bosatta i landet (t.ex. i Frankrike, Italien, Storbritannien eller Tyskland). Andra bestämmelser ställer ytterligare rekvisit, t.ex. på att punkten inte får medföra dubbel straffbarhet (Danmark). Detsamma framfördes i fråga om den passiva personalitetsprincipen i artikel 9.1 e, även om bestämmelsens tillämpningsområde ibland begränsas av att den enbart hänvisar till personer eller lokaler under bevakning eller kräver att gärningsmannen ska befinna sig på medlemsstatens territorium. Bara fem medlemsstater tar uttryckligen upp brott mot EU:s institutioner eller organ. Artikel 9.1 d har genomförts uttryckligen bara i Irland och Österrike även om det tidigare verkade som om Finland, Italien och Portugal också skulle genomföra bestämmelsen²¹. Avseende artikel 9.3 har Irland, Italien, Portugal, Tyskland och Österrike uttryckligen gett möjlighet att väcka åtal mot den som inte kan utlämnas för terroristbrott utomlands.

Av de upplysningar som lämnats tycks den belgiska och tyska lagstiftningen även omfatta artikel 9.1 d och artikel 9.3. Den tyska lagstiftningen uppfyller vidare kraven i artikel 9.1 d–e i rambeslutet. Danmark hänvisar till skyldigheten att väcka åtal i alla de fall som anges i rambeslutet. Sverige kan anses ha universell behörighet för terroristbrott. De franska ändringarna för att genomföra artikel 9.3 har dock inte ändrat kommissionens tidigare slutsatser på denna punkt.

Genomförandet av artikel 9.2 har inte förbättrats sedan den första utvärderingsrapporten och Irland är fortfarande den enda medlemsstaten som har genomfört bestämmelsen (delvis) i sin straffrättsliga lagstiftning från 2005 om terroristbrott, som nu har trätt i kraft.

Artikel 10: Vid den första utvärderingen hade endast Österrike lämnat tillräckligt utförliga uppgifter som visar att man följer artikel 10.1. Det föreföll emellertid sannolikt att terroristbrott i alla medlemsstater behandlas som brott som faller under allmänt åtal.²² Kommentarererna från Belgien, Danmark, Frankrike och Sverige om genomförandet av artikel 10.1 bekräftar kommissionens antagande om att alla medlemsstater tillämpar allmänt åtal på terroristbrott.

Avseende artikel 10.2 inriktades den första utvärderingsrapporten på åtgärder till stöd för terroristoffrens familjer, eftersom en egen rapport lämnas om genomförandet av rådets rambeslut om brottsoffrets ställning i straffrättsliga förfaranden²³. Belgien, Frankrike, Irland, Italien, Spanien, Storbritannien, Tyskland och Österrike har lämnat särskilda upplysningar i frågan²⁴. Bara Portugal lämnade in ytterligare upplysningar om stöd till terroristoffrens familjer.

4. SLUTSATS

Kommissionen konstaterar att de flesta medlemsstater som ingick i den första utvärderingsrapporten nu på ett tillfredsställande sätt genomfört huvudbestämmelserna i rambeslutet. Vissa viktiga frågor kvarstår dock. De medlemsstater som utvärderades för andra gången har översänt kompletterande upplysningar, som gör att kommissionen kan dra

---

20 Se s. 31 i första utvärderingsrapporten (kommissionens interna arbetsdokument).

21 Se s. 34 i första utvärderingsrapporten (kommissionens interna arbetsdokument).

22 Se sammanfattningen på s. 7 i första utvärderingsrapporten.

23 EGT L 82, 22.3.2001, s.1.

24 Se s. 35 i första utvärderingsrapporten (kommissionens interna arbetsdokument).

slutsatsen att bestämmelserna uppfylls i högre grad. Många av de brister som togs upp i den första utvärderingsrapporten kvarstår dock.

Kommissionens främsta oro gäller följande:

- Bristande genomförande av artikel 1 i Italien, Litauen, Luxemburg, Polen, Slovenien, Storbritannien och Tyskland. Bestämmelsen är avgörande inte bara för rambeslutet utan för den allmänna politiken för att bekämpa terrorism. En gemensam definition på terrorism är den grund som övriga bestämmelser i rambeslutet bygger på och ger de rättsvårdande myndigheterna möjlighet att använda samarbetsinstrument.
- Bristande genomförande av artikel 5.3 om harmonisering av påföljderna för brott som avser terroristgrupper i Danmark, Italien, Slovenien, Sverige, Tyskland och Ungern. Också den här bestämmelsen är central för rambeslutet.
- Bristande genomförande av artikel 7 i Lettland, Slovakien, Spanien, Storbritannien och Tjeckien. Harmoniserat brottsansvar för juridiska personer är också ytterst viktigt för att bekämpa terrorism.

Mot bakgrund av ovanstående uppmanar kommissionen de medlemsstater som ännu inte har införlivat rambeslutet att göra det snabbt och fullständigt och att omedelbart informera kommissionen om vilka åtgärder som vidtagits och bifoga texterna till gällande lagar och andra författningar.